

Fabók Dávid

A legkülönösebb Húsvét

A Nagyböjt arra való, hogy Hamvazószerdával kezdődően, amikor szembenézünk mulandóságunkkal, lezárjuk az újévi, farsangi időszakot, a vidámság idejét, befelé kezdünk figyelni, rendezzük kicsit, vagy nagyon belső dolgainkat. De ezt mindig úgy tegyük, hogy valahol, negyven napnyi távolságban ott lebegjen előttünk a jel, melyben megváltottak vagyunk, a kereszt, mely bár durva kízóeszköz, de egyben a feltámadás reményét is felmutatja számunkra, minden élethelyzetben.

Milyen érdekes ez a negyven napnyi böjt. Hasonlít a karantén szavunk vélt eredetére, a „quaranti giorni”-ra, a negyven napos elszigetelésre, mellyel a középkorban a járványokat, betegségeket leküzdeni, túlélni akarták. Azért írom a vélt eredetet, mert mostani lapszámunkban erről az eredetről is szó van, egy számunkra, örmény gyökerűek számára talán közelebb álló történeti összefüggésben, még akkor is, ha egyik eredet verzió sem könnyed és vidám.

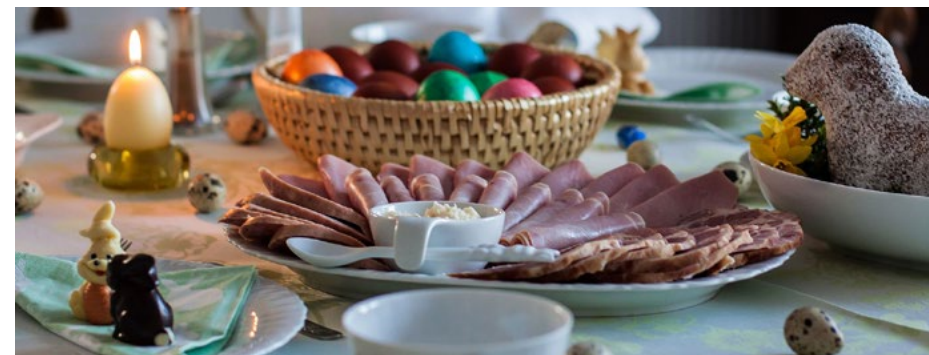
Az idei Nagyböjt jó részét és különösen a végét már komoly elszigeteltségben éljük meg, amely elszigeteltség valóban befelé fordíthatott bennünket. Nemcsak a szó rossz, depresszióra hajlamosító értelmében, hanem úgy is, hogy jelenlegi helyzetünk, eddigi életünk, lehetőségeink és az ezutáni várakozásaink átgondolásával, a róla való elmélkedéssel felhívhatta figyelmünket arra, hogy vajon eléggé értékeljük-e mindazt a jót és lehetőséget, ami általában körülvesz bennünket. Értékeljük-e magunkat, a magunkra fordított időt, családjainkat, mindenféle társas kapcsolatainkat.

Ez, a sokszor nem könnyű magunkba nézés, befelé fordulás egyfajta együtt

szenvedés is lehetett a Nagyheti eseményekkel, Krisztussal. Persze mi ez a szenvedés ahhoz képest, mondhatjuk. De a szereteteinktől való elzárttság, a szabadságunk részleges elvesztésének, az esetleges gyásznak a fájdalma, a félelem, aggodalom bilincsként szorító érzése megtettesítette, számunkra azt a szenvédést, mely ugyan csak rész lehet Jézus szenvedésében, de mégis együtt szenvédővé tett bennünket.

Hordozhat-e vajon ez a helyzet, hordozhatnak-e ezek a nehézségek magukban lehetőséget? Lehetőséget arra, hogy innentől kezdve kicsit, vagy nagyon máshogy csináljuk, máshogy éljük az életünket, máshogy tekintünk, értékeljük másokat, elsősorban a hozzánk legközelebb állókat, de mindenkit, aki körülvesz bennünket? Alkalmasak vagyunk-e erre a fajta tanulásra? Talán erre ad lehetőséget mindaz, amin most és az elkövetkező hetekben-hónapokban átmegyünk.

Felfedezünk-e lehetőségeket a saját életünkben, és közösségeinkben? Szükségünk van ezekre az észrevett és jól használt lehetőségekre. A Húsvét titkát, a feltámadást jól kell használjuk. Ha kö-

zösségünkre, a magyarörményekre vetítjük ennek az időszaknak és a jövőnek a lehetőségeit, akkor azt látjuk, hogy a most megújult rendszerben és az új, az eddigiektől merőben eltérő együttműködéseinkben minden eddiginél nagyobb lehetőség áll rendelkezésünkre, hogy *Wass Albert* gondolatával élve, mindazt beépítsük a múltból a jövőndőbe, amit abból tovább vinni érdemes. Ez feladat, de egyben valódi lehetőség, ahogyan arról *Dr. Issekutz Ákos* is ír lapszámunkban.

Előttünk áll a saját Intézmény alapítása, összefoglalása, szervezett formába rendezése mindannak a rengeteg tudásnak, anyagnak, dokumentumnak, amely az elmúlt 25 évben felgyűlt és ez az átgondolt rendszerezés segít az elkövetkező feladatok, lehetőségek felmutatásában, kijelölésében. Van még mit tennünk, vannak még rejtett tartalékaink. Elsősorban és leginkább örmény gyökerű családjainkban, melyek történetének mind teljesebb feltérképezése, feldolgozása, dokumentálása előttünk áll. Ehhez adott nagy lökést például Heim Pál előadása a klubban, a családfakutatásról, melyről szintén ebben a számban olvashatunk.

De végül térjünk vissza a Húsvét lényegéhez, a feltámadáshoz. Amikor az asszonyok visszafutnak a sírtól a tanítványokhoz azzal a hírrel, hogy az Úr teste

nincsen ott, két tanítvány kezd el azonnal rohanni, róluk emlékezik meg részletesen az evangélium. Péter és János. Péter, az „öreg”, a maga összes nyűgével, bajával, nehézségével és árulásával valamint János a tizenéves fiatal, a maga erejével, dinamizmusával. Természetes, hogy ő ér oda előbb. De megvárja az „öreget”, mert szüksége van a megfontoltságra, a tapasztalatra és együtt mennek be a sírba, meggyőződni arról, amit szívük mélyén tudnak, de emberségük tapasztalni is akar, hogy Krisztus nincs ott, hiszen feltámadt, hiszen megmondta. És bár arról részletesen nem szól az írás, de minden bizonnyal mögöttük futott a többi tanítvány is és talán az asszonyok is újra vissza az üres sírhoz, hogy EGYÜTT éljék meg a feltámadásra rácsodálkozás nagyszerűségét és az ebből fakadó erőt, hogy aztán mindannyian életükkel megfelelhessenek az így kapott lehetőségeknek és az előttük álló új és még ismeretlen, ezért talán néha ijesztő feladatoknak.

Az idei Húsvét különleges volta tehát ne csak a nehézségekben, hanem a lehetőségekben, és a lehetőségek közös, együttes kimunkálásában is adjon nekünk erőt, mutassa meg mindazt a jót, amely előre visz mindannyiunkat a továbbiakban egyénileg és közösségekben egyaránt.

Aldott Húsvétot mindenkinek!